

De Chef van de Centrale Werkplaats.

Toen ik in september 1946 geslaagd was voor de vierjarige vakliedenopleiding van de Philips Bedrijfschool werd ik met nog twee anderen, door Afdeling Arbeid aan de Willemsstraat, geplaatst in de Centrale Werkplaats van het Nat.Lab. Een Personeelsdienst bestond nog niet. We moesten ons melden bij de chef, meneer Cornelissen. Zo aan zijn uitspraak te horen, was het een echte Brabander. Heel duidelijk vertelde hij ons, dat er in zijn werkplaats niet gerookt mocht worden. Ook zitten tijdens het werk was verboden. Een vakman doet zijn werk staande, vond hij. Maar ook eten onder het werk mocht niet!

We moesten maar goed ons best doen, dan konden we nog een goede vakman worden. Wij kregen een overal en tweedehands gereedschap, want nieuw gereedschap werd ons nog niet toevertrouwd. Een werkplek werd aangewezen en we konden snel aan de slag. Oh, wat viel het mij toch allemaal tegen. Ik had een laboratorium werkplaats heel anders voorgesteld.

We werkten in die tijd 48 uur per week. We begonnen om half acht, maar als je om 7 uur 29 inklokte was je te laat en kreeg je boete. Al gauw ontdekten wij, dat er onder werktijd toch gegeten werd, zij het stiekum. Het was ook wel een hele opgave om niet te eten, vooral voor mensen die van ver kwamen en dus heel vroeg al gegeten hadden. Maar als meneer Cornelissen (zo werd hij door iedereen genoemd) door de werkplaats liep en men zat te eten, dan slikte men het ongekauwde brood vlug in.

Ook werd er onder werktijd gerookt. Natuurlijk niet in de werkplaats. Er was een groot waslokaal, met een aantal wc's en twee urinoirs. In deze twee zaten geen deuren. Dat was een ideale plek om een sigaretje op te steken. Het stond er vaak tjok vol. Wie moest plassen moest maar een van de wc's nemen. Het kwam regelmatig voor, dat Cornelissen een aantal mensen miste. Dan stapte hij met grote passen rechtstreeks naar het waslokaal, want hij vermoedde wel dat ze daar waren. De groep stoof dan uit elkaar. Dan mopperde hij en riep: "As ik oe nog inne keer hier zie, gif ik oe unne gulde boete ". (onder titeling: Als ik je nog eens hier betrap geef ik je een gulden boete) en dat was in die tijd heel veel geld.

De aanzegging van je nieuwe loon aan het eind van het jaar, was altijd spannend. Een voor een moest je op zijn kantoor komen. Dan moest je je naam zeggen, want hij wist in de meeste gevallen onze namen niet. Meestal kreeg men te horen: "Ge het goed oe best gedon en daarom krijgde gij er twee cent per uur bij". En blij verliet je het kantoor.

In die tijd had het Nat.Lab . een goed voetbal elftal, die aan de zomeravondvoetbalcompetitie van Philips deel nam en menig keer kampioen werd. Cornelissen was een trouwe supporter. Als hij zich van te voren liet informeren over de samenstelling van het team en hoorde dat er een speler niet mee kon doen of geen zin had, dan ging hij wel eventjes met betrokkene praten en kwam dan vaak triomfantelijk terug dat die speler toch graag mee wilde doen.

Bij een 25 jarig dienstjubileum van een van zijn medewerkers, werd de betrokkene in de kantine gehuldigd. Nadat Jansen Gration zijn toespraak had beëindigd, was meneer Cornelissen aan de beurt. Dat was Brabants op zijn best. We genoten er met volle teugen van.

Toen hij zelf jubileerde, kregen wij allemaal een pakje sigaretten van tien stuks. Dat hadden wij zeker niet verwacht.

Het laatste half uur van de zaterdagmorgen werd er gepoetst. Alles moest schoongemaakt worden. Dat was dan het moment dat er massaal gezongen werd. Als Cornelissen dan kwam inspecteren, werd steevast het in die tijd bekende lied gezongen : "Wij zijn niet bang".

Ondanks zijn strenge optreden was hij bij velen toch gezien. Zover ik weet heeft hij nimmer een gulden boete uitgedeeld.

Sjef van Gestel.